ATHANASIOS RANTOS
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2023. június 15. [1]

C-755/21. P. sz. ügy

Marián Kočner
kontra

a Bűnüldözési Együttműködés Európai Uniós Ügynöksége

„Fellebbezés – (EU) 2016/794 rendelet – A Bűnüldözési Együttműködés Európai Uniós Ügynöksége (Europol) – A személyes adatok védelme – 49. és 50. cikk – Az Europol felelőssége a helytelen adatkezelésért – (57) preambulumbekezdés – A felelősség jellege – Szlovákiában a fellebbező ellen indított büntetőeljárás – A nyomozás céljára az Europol által végzett szakértői vizsgálat – Adatoknak a fellebbező mobiltelefonjairól és USB-eszközéről történő kinyerése – Az említett adatok Europol általi, állítólagos engedély nélküli hozzáférhetővé tétele – Nem vagyoni kár – Kártérítési kereset – Okozati összefüggés”

I. Bevezetés

1. Fellebbezésével Marián Kočner (a továbbiakban: fellebbező) az Európai Unió Törvényszéke 2021. szeptember 29-i Kočner kontra Europol ítéletének (T-528/20, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2021:631) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítélettel a Törvényszék elutasította a fellebbező azon nem vagyoni kár megtérítése iránti keresetét, amelyet a fellebbező a magán- és családi élete tiszteletben tartásához való jogának lényegében a Bűnüldözési Együttműködés Európai Uniós Ügynöksége (Europol) által – egy újságíró és jegyese meggyilkolását követően a szlovák hatóságok által vele szemben indított nyomozás keretében – végzett adatkezelési műveletekből eredő megsértése következtében szenvedett el.

2. A jelen fellebbezés először kínál lehetőséget a Bíróságnak arra, hogy kifejtse álláspontját többek között az Europol (EU) 2016/794 rendelet [2] (57) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 49. és 50. cikke szerinti szerződésen kívüli felelősségének jellegéről, és különösen az Europol és azon tagállam egyetemleges felelősségére vonatkozó különös rendszer fennállásáról, amely tagállamban az Europol vagy az adott tagállam általi helytelen adatkezelés következtében kár következett be.

[1] Eredeti nyelv: francia.

[2] A Bűnüldözési Együttműködés Európai Uniós Ügynökségéről (Europol), valamint a 2009/371/IB, a 2009/934/IB, a 2009/935/IB, a 2009/936/IB és a 2009/968/IB tanácsi határozat felváltásáról és hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. május 11-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 135., 53. o.) (a továbbiakban: Europol-rendelet).

II. Jogi háttér

3. Az Europol-rendelet (56), (57) és (65) preambulumbekezdése értelmében:

„(56) Az Europolra az uniós intézményekre, ügynökségekre és szervekre alkalmazandó, szerződéses és a szerződésen kívüli felelősségről szóló általános szabályok vonatkoznak, a jogszerűtlen adatkezelésre vonatkozó felelősségről szóló szabályok kivételével.

(57) Előfordulhat, hogy az érintett személy számára nem egyértelmű, hogy a jogszerűtlen adatkezelés következtében elszenvedett kár az Europol vagy a tagállam intézkedésének a következménye-e. Az Europol és az elszenvedett kárt okozó esemény helye szerinti tagállam ezért egyetemlegesen felelős.

[…]

(65) Az Europol különös védelmet igénylő adatokat kezel, mivel azok különleges, nem minősített és EU-minősített adatokat is magukban foglalnak. Az Europolnak ezért szabályokat kell kidolgoznia az ilyen adatok bizalmas jellegére és kezelésére vonatkozóan. Az EU-minősített adatok védelmére vonatkozó szabályoknak összhangban kell lenniük a 2013/488/EU tanácsi határozattal[3].”

4. E rendelet 17. cikkének (1) bekezdése értelmében az Europol csak azokat az információkat kezeli, amelyeket – többek között – nemzeti jogukkal és az említett rendelet 7. cikkével összhangban a tagállamok szolgáltatnak. E 17. cikk (2) bekezdése értelmében az Europol közvetlenül lekérdezheti és kezelheti a nyilvánosan elérhető forrásokból származó információkat és köztük a személyes adatokat, ideértve az interneten keresztül elérhető és a nyilvános adatokat is.

5. Ugyanezen rendelet „Az adatkezelés biztonsága” című 32. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az Europol megfelelő technikai és szervezeti intézkedéseket hajt végre a személyes adatok véletlen vagy jogszerűtlen megsemmisítése, véletlen elvesztése vagy jogosulatlan közlése, megváltoztatása és az azokhoz való jogosulatlan hozzáférés vagy bármely más jogellenes kezelése elleni védelme érdekében.”

6. Az Europol-rendelet „Általános rendelkezések a felelősségről és a kártérítéshez való jogról” című 49. cikkének (3) bekezdése kimondja:

„Az 49. cikk[4] sérelme nélkül, a szerződésen kívüli felelősség esetében az Europol – a tagállamok jogában foglalt közös, általános elveknek megfelelően – megtéríti a szervezeti egységei vagy alkalmazottai által feladataik ellátása során okozott kárt.”

[3] Az EU-minősített adatok védelmét szolgáló biztonsági szabályokról szóló, 2013. szeptember 23-i tanácsi határozat (HL 2013. L 274., 1. o.).

[4] Megjegyzem, hogy az e cikkre való hivatkozás valószínűleg téves, és azt az Europol-rendelet 50. cikkére való hivatkozásként kell érteni, amint az az Európai Bizottság (2013. március 27-i COM(2013) 173 végleges) eredeti javaslatából kitűnik, amelyben az 51. cikk (amely az Europol-rendelet 49. cikkének felel meg) az 52. cikkre (amely e rendelet 50. cikkének felel meg) hivatkozott.

7. E rendeletnek a „Felelősség a személyes adatok helytelen kezeléséért és a kártérítéshez való jog” című 50. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Minden olyan egyén, aki jogszerűtlen adatkezelési művelet eredményeképpen kárt szenvedett, az elszenvedett kárért az EUMSZ 340. cikkével összhangban kártérítésre jogosult az Europoltól, vagy a nemzeti joggal összhangban azon tagállamtól, amelyben a kárt okozó esemény történt. Az egyén az Europol ellen az Európai Unió Bíróságán, a tagállam ellen pedig a tagállam illetékes nemzeti bíróságán indíthat keresetet.

(2) Az egyének számára az (1) bekezdéssel összhangban megítélt kártérítéssel kapcsolatos végső felelősséget illetően az Europol és a tagállamok között felmerülő jogvitákat az igazgatótanács elé kell utalni, amely tagjainak kétharmados többségével hoz határozatot az arra vonatkozó jog sérelme nélkül, hogy az említett határozat az EUMSZ 263. cikkével összhangban megtámadható.”

III. A jogvita előzményei

8. Egy, a szlovák bűnüldöző hatóságok által egy újságíró és jegyese 2018. február 21-én történt meggyilkolását követően folytatott nyomozás keretében az Europol a Národná kriminálna agentúra (nemzeti bűnüldöző hivatal, Szlovákia, a továbbiakban: NAKA) kérésére 2018. október 10-én átvett két mobiltelefont, amelyek a fellebbező tulajdonában álltak, valamint 2018. október 17-én egy USB-meghajtót.

9. E mobiltelefonokat illetően az Europol 2019. június 21-én közölte a NAKA-val az e mobiltelefonok tekintetében végzett műveletekről szóló végleges tudományos jelentéseket. Az Europol szerint e közlést megelőzte először is az említett telefonokról kinyert titkosított adatokat tartalmazó merevlemez NAKA részére történő átadása, amelyet egy, 2018. október 23-i jegyzőkönyv tanúsít (a továbbiakban: 2018. október 23-i jegyzőkönyv), majd a szóban forgó telefonoknak a NAKA részére történő átadása, amelyet egy 2019. február 13-i, bizonyítékok átvételére/átadására vonatkozó formanyomtatvány tanúsít. [5]

10. 2019 májusában újságcikkek és egy internetes oldalon közzétett anyag a fellebbezőre vonatkozó, e mobiltelefonokról származó információkat bocsátott a nyilvánosság rendelkezésére, a fellebbező személyes jellegű közléseinek átiratait is beleértve.

11. Az USB-meghajtót illetően az Europol a NAKA-nak 2019. február 14-én megküldött, 2019. január 13-i jelentésében kijelentette, hogy a fellebbezőt 2018. június 20. óta pénzügyi bűncselekmény gyanúja miatt fogva tartják, valamint, hogy neve többek között közvetlenül kapcsolódik az úgynevezett „maffialistákhoz” és a „Panama-iratokhoz”. [6]

12. 2020. május 4-i levelében a fellebbező az Europol-rendelet 50. cikkének (1) bekezdése alapján 100 000 euró összegű kártérítést követelt az Europoltól azon nem vagyoni kár megtérítése címén, amelyet állítása szerint egyrészt személyes adatoknak a sajtóban és az interneten való közzététele, és különösen a személyes és szexuális jellegű közlései átiratainak közzététele miatt szenvedett el,

[5] Ezenkívül a szlovák hatóságok egy, a fellebbezővel szembeni büntetőeljárás keretében 2019. április 1-jén felhasználták a szóban forgó mobiltelefonokon található információkat, és – amint az a szlovák rendőrség egy, 2019. június 18-i jegyzőkönyvéből kitűnik – e hatóságok elvégezték az e mobiltelefonokon található adatok elemzését.

[6] A megtámadott ítélet 10. pontja.

és másrészt nevének a „maffialistákra” való felvétele miatt, amiről a sajtó a jelen indítvány 8. pontjában említett, emberöléssel kapcsolatos nemzeti büntetőeljárás iratainak kiszivárogtatását követően számolt be.

13. A szlovák bűnüldöző hatóságok által folytatott, a jelen indítvány 8. pontjában említett nyomozást követően a fellebbezőt, akit megbízóként emberölésben való bűnrészesség miatt eljárás alá vontak, első fokon felmentették egy olyan ítélettel, amelyet a Najvyšší súd Slovenskej republiky (a Szlovák Köztársaság legfelsőbb bírósága) hatályon kívül helyezett, és az ügyet visszautalta az első fokon eljáró bíróság elé.

IV. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

14. A Törvényszék Hivatalához 2020. augusztus 18-án benyújtott beadványában a fellebbező az EUMSZ 268. cikk és az EUMSZ 340. cikk, valamint az Europol-rendelet 50. cikkének (1) bekezdése alapján keresetet indított azon nem vagyoni károk megtérítése iránt, amelyeket állítása szerint az Europol magatartása miatt szenvedett el. A fellebbező 50 000 euró összegű kártérítést kért a személyes adatok hozzáférhetővé tétele miatt őt ért nem vagyoni kár miatt (első kereseti kérelem), valamint ugyanilyen összegű kártérítést azon nem vagyoni kár miatt, amelyet az úgynevezett „maffialistákra” való felvétel miatt szenvedett el (második kereseti kérelem).

15. A Törvényszék elutasította ezt a keresetet. Az első kereseti kérelmet illetően megállapította, hogy a fellebbező nem bizonyította az állítólagos kár és az Europol magatartása közötti okozati összefüggést,[7] a második kereseti kérelmet illetően pedig megállapította, hogy a fellebbező semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatott annak alátámasztására, hogy a „maffialistákat” valamely uniós intézmény, különösen az Europol állította volna össze és vezette volna.[8] A két kereseti kérelmet illetően azt is jelezte, hogy e következtetéseket sem az Europol-rendelet (57) preambulumbekezdése, sem pedig e rendelet 49. vagy 50. cikke nem teszi kétségessé.[9]

V. A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

16. 2021. december 8-án a fellebbező fellebbezést nyújtott be a megtámadott ítélettel szemben. Azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, továbbá hozzon határozatot a költségekről.

17. A Szlovák Köztársaság mint beavatkozó által támogatott Europol azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

[7] A megtámadott ítélet 91. pontja. A Törvényszék először is megállapította, hogy nem az Europol az egyetlen szervezet, amelynek a birtokában voltak a szóban forgó mobiltelefonokon található adatok, mivel ezekkel az adatokkal a szlovák hatóságok is rendelkeztek (a megtámadott ítélet 68. és 84. pontja), másodszor, hogy az Europolnak visszafejtett és olvasható formában soha nem álltak rendelkezésére a vitatott közlések (a megtámadott ítélet 86. pontja), harmadszor pedig, hogy egy újságcikkből kitűnik, hogy a nemzeti nyomozási iratanyagból származó információkat szivárogtatták ki (a megtámadott ítélet 90. pontja).

[8] A megtámadott ítélet 102. pontja.

[9] A megtámadott ítélet 92–95. és 105. pontja.

VI. Elemzés

A. A fellebbezésről

18. Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező hat jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első, a második, a harmadik és a negyedik jogalap a személyes adatok nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tétele következtében elszenvedett nem vagyoni kárra (az első fokon előterjesztett első kereseti kérelem), az ötödik és a hatodik jogalap pedig a nevének a „maffialistákra" való felvétele következtében elszenvedett nem vagyoni kárra vonatkozik (az első fokon előterjesztett második kereseti kérelem). [10]

19. Az Europol előzetesen az első és az ötödik jogalap elfogadhatatlanságára hivatkozik, amely kérdést először kell megvizsgálni.

1. Az Europol felelősségének jellegével kapcsolatos hibákra alapított első és ötödik jogalap elfogadhatóságáról

20. Az Europol lényegében azt állítja, hogy az első és az ötödik jogalapot, amelyek azon alapulnak, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor kizárta az Europol és az érintett tagállam egyetemleges felelősségét az Europol vagy e tagállam intézkedésének következményét jelentő jogszerűtlen adatkezelés következtében elszenvedett károkért, első alkalommal az első fokon benyújtott válasz szakaszában hozták fel. Az eljárás során felhozott új, és következésképpen elfogadhatatlan jogalapokról van tehát szó. [11]

21. A fellebbező erre azt válaszolja, hogy az első fokon benyújtott keresetlevelében hivatkozott ezekre az érvekre, amikor az Europol-rendelet (57) preambulumbekezdését, valamint e rendelet 50. cikkének (1) és (2) bekezdését említette.

22. E tekintetben megjegyzem, hogy keresetlevelében a fellebbező az Europol-rendelet 49. cikkének (3) bekezdése és 50. cikke alapján, valamint e rendelet (57) preambulumbekezdésére hivatkozva, amelyet teljes egészében idézett, kérte az Europol felelősségének megállapítását. Válaszában a fellebbező ezt az érvet később annak pontosításával támasztotta alá, hogy még ha nem kerül is megállapításra, hogy az Europol felelős a vitatott magatartásért, az Europol az érintett tagállammal egyetemlegesen felel az okozott kárért.

23. E körülmények között úgy vélem, hogy a fellebbező az első fokon benyújtott keresetlevelében lényegében felhozott egy, az Europol egyetemleges felelősségére vonatkozó jogalapot, ennélfogva az első és az ötödik fellebbezési jogalap elfogadható.

[10] Konkrétabban, az első és az ötödik jogalap az Europol-rendelet (57) preambulumbekezdésének megfelelően az Europol és az érintett tagállam jogszerűtlen adatkezelés miatt elszenvedett károkért való *egyetemleges felelősségének* esetleges fennállására, míg a második, harmadik, negyedik és hatodik jogalap lényegében a fellebbező által állítólagosan elszenvedett kár és az Europol magatartása közötti *okozati összefüggés* értékelésére vonatkozik.

[11] E jogalapok elfogadhatatlanságára az Europol nem hivatkozott az első fokon benyújtott viszonválaszában, és azt a Törvényszék sem vizsgálta hivatalból a megtámadott ítéletben. Ennek pontosítását követően az, hogy első fokon ezt a kérdést nem tárgyalták, nem akadályozza a Bíróságot abban, hogy adott esetben megállapítsa, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor ezen esetleges elfogadhatatlanságra nem hivatkozott eljárásgátló okként.

2. A személyes adatok nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tétele következtében elszenvedett nem vagyoni kárra vonatkozó jogalapokról (az első fokon előterjesztett első kereseti kérelem)

a) Az első, az Europol helytelen adatkezelés miatti felelősségének minősítésével kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított jogalapról

24. Első jogalapjával a fellebbező lényegében azt kifogásolja, hogy a Törvényszék az Europol-rendelet (57) preambulumbekezdése kötelező jellegének figyelmen kívül hagyásával kizárta, hogy az Europol és az érintett tagállam egyetemlegesen lenne felelős a jogszerűtlen adatkezelésből eredő károkért.

25. A fellebbező – elismerve, hogy az Europol-rendelet 50. cikke (1) és (2) bekezdésének szövege nem tartalmaz az Europol és az érintett tagállam egyetemleges felelősségét előíró kifejezett rendelkezést – úgy véli, hogy az ilyen felelősség mindazonáltal kitűnik az e rendelet (57) preambulumbekezdésére tekintettel értelmezett e rendelkezésből.

26. Álláspontja szerint először is az említett rendelet 50. cikkének (2) bekezdése, mivel az Europol és az érintett tagállam közötti vitáknak az Europol igazgatótanácsa útján történő rendezését írja elő, nem értelmezhető másként anélkül, hogy e rendelkezést meg ne fosztanák minden értelmétől.

27. Másodszor, az Europol jelen ügyben fennálló egyetemleges felelőssége a szóban forgó szabályozás célkitűzésén is alapul, amely többek között az Europol-rendelet (57) preambulumbekezdéséből következik, és amely a károsult fél fokozott védelmében áll. [12]

28. Harmadszor, az uniós jog általános elvei mindenesetre az EUMSZ 340. cikkre tekintettel még kifejezett szabályozás hiányában is lehetővé teszik az egyetemleges felelősség megállapítását.

29. A Szlovák Köztársaság által támogatott Europol elöljáróban hangsúlyozza, hogy az Uniónak és az érintett tagállamnak a kettő együttes eljárása esetén fennálló egyetemleges felelőssége főszabály szerint nem kerül elismerésre az EUMSZ 340. cikk második bekezdése keretében, hanem az az uniós jogalkotó részéről ilyen értelmű kifejezett hivatkozást tesz szükségessé.

30. Elsősorban, az Europol-rendelet 50. cikke nem alkalmazható a jelen ügyben említett adatkezelésre, mivel az kizárólag az Europol műveletei és feladatai keretében végzett adatkezelésre alkalmazandó.

31. Másodsorban, e rendelkezés csak az Unió és valamely tagállam által együttesen okozott károkra alkalmazandó, és az Europol jogellenes magatartása hiányában és az okozati összefüggés megállapítása nélkül nem alkalmazható.

[12] A fellebbező szerint egyébként az az elv, amely szerint minden jogalkotó racionálisan jár el, megakadályozza, hogy e rendelkezésnek más értelmet tulajdonítsanak, mint amely az (57) preambulumbekezdésből következik. Ezt a következtetést megerősíti az is, hogy az Europol-rendeletet megelőző szabályozás alapján az érintett tagállam még azokban a helyzetekben is felelős volt, amikor a felelősség az Europolt is terhelte (az Európai Rendőrségi Hivatal [Europol] létrehozásáról szóló, 2009. április 6-i 2009/371/IB tanácsi határozat [HL 2009. L 121., 37. o.] 52. cikkének (1) bekezdése szerint). Következetlen lenne azt feltételezni, hogy az uniós jogalkotó ezt az egyszerűsített felelősségi rendszert a károsult személyre nézve kedvezőtlenebb rendszerrel váltotta volna fel, és így a károsult személynek ezentúl előzetesen meg kellene határoznia a kárért felelős jogalanyt, mielőtt bírósághoz fordulhatna, ami ellentétes lenne az e szabályozás által követett céllal.

32. Harmadsorban, először is e rendelet (57) preambulumbekezdése, miközben az egyetemleges felelősségre utal, nem rendelkezik kötelező erővel, és a jelen ügyben nem alkalmazandó. Az egyetemleges felelősség fogalma továbbá azt feltételezi, hogy egynél több jogalany felel ugyanazon kárért, nem pedig azt, hogy egy olyan jogalanynak, amelynek a felelősségét nem állapították meg, kártérítést kellene fizetnie. Végül, a fellebbező még felelősség megállapítása iránti keresetet sem nyújtott be az érintett tagállammal szemben. [13]

33. Emlékeztetek arra, hogy a megtámadott ítéletben a Törvényszék megállapította, hogy az Europol-rendelet 49. cikkének (3) bekezdése és 50. cikkének (1) bekezdése annak rögzítésére szorítkozik, hogy az Europolnak – az EUMSZ 340. cikkben meghatározott feltételeknek megfelelően – meg kell térítenie a szervezeti egységei vagy alkalmazottai által feladataik ellátása során okozott kárt, és hogy az okozati összefüggésre vonatkozó feltétel nem teljesül. [14] E tekintetben, noha e rendelet (57) preambulumbekezdése egyetemlegességi mechanizmust irányoz elő, az az említett rendelet rendelkezéseiben nem fejeződik ki és nem rendelkezik alappal. [15]

34. Az Unió szerződésen kívüli felelősségét illetően meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 340. cikk második bekezdése szerint „[s]zerződésen kívüli felelősség esetén az Unió a tagállamok jogában közös általános elveknek megfelelően megtéríti az intézményei vagy alkalmazottai által feladataik teljesítése során okozott károkat”. [16] A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az Unió e rendelkezésen alapuló szerződésen kívüli felelősségének megállapításához több feltételnek – nevezetesen az intézményeknek felrótt magatartás jogellenességének, a kár tényleges bekövetkezésének, valamint a magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállásának – a teljesülése szükséges. [17] E feltételek együttes jellege azzal jár, hogy amennyiben azok közül egy nem teljesül, az Unió szerződésen kívüli felelősségét nem lehet megállapítani. [18]

35. Ami közelebbről az Europolnak az Europol-rendelet 50. cikke alapján fennálló esetleges egyetemleges felelősségét illeti, megjegyzem, hogy főszabály szerint a szerződésen kívüli egyetemleges felelősség azt jelenti, hogy amennyiben a kárt okozó cselekmény több személynek tudható be, azok egyetemlegesen kötelesek a kár megtérítésére. [19]

[13] Egyébiránt a fellebbező által hivatkozott azon tény, hogy az uniós jogalkotó felváltotta volna a korábbi felelősségi rendszert, amely szerint kizárólag az érintett állam volt felelős még olyan helyzetekben is, amikor a felelősség az Europolt is terhelte, nem támasztja alá a fellebbező azon állítását, amely szerint a jelenlegi rendszer nem lehet kedvezőtlenebb a károsult személy számára (lásd a jelen indítvány 11. lábjegyzetét). E jogszabályi változást egyszerűen az indokolja, hogy a Lisszaboni Szerződés által bevezetett módosításokat követően a Bíróság végre hatáskörrel rendelkezik az Europol tekintetében.

[14] A megtámadott ítélet 93. pontja.

[15] A megtámadott ítélet 94. pontja.

[16] Az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkének (3) bekezdése közel azonos módon rögzíti, hogy „[m]indenkinek joga van ahhoz, hogy az Unió a tagállamok jogában foglalt közös általános elvek alapján megtérítse számára az intézményei és alkalmazottai által feladatuk teljesítése során neki okozott károkat”.

[17] Lásd: 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet (C-123/18 P, EU:C:2019:694, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[18] 1999. szeptember 9-i Lucaccioni kontra Bizottság ítélet (C-257/98 P, EU:C:1999:402, 63. pont); 2020. március 12-i EMB Consulting és társai kontra EKB végzés (C-571/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:208, 29. pont).

[19] Lásd különösen a European Group on Tort Law (EGTL) (a polgári jogi felelősség európai csoportja) által összeállított, a polgári jogi felelősség európai jogi elveinek (a polgári jogi felelősség európai jogi elveire vonatkozó, a nemzeti rendszerek összehasonlító vizsgálatán alapuló kodifikációs kísérlet) 9:101. cikkét, amely a következő internetcímen érhető el: http://www.egtl.org/PETLFrench.html. Az egyetemleges felelősség Bíróság által (szerződésekkel kapcsolatban) elfogadott meghatározását illetően lásd: 2017. május 18-i Latvijas Dzelzceļš ítélet (C-154/16, EU:C:2017:392, 85. pont), ahol a Bíróság hangsúlyozza, hogy magának az egyetemleges felelősségnek a jellegéből az következik, hogy minden egyes adós felelős a tartozás teljes összegéért, a hitelező pedig főszabály szerint szabadon dönthet, hogy egy vagy több adóstól követeli e tartozás megfizetését.

36. A Bíróság szintén állandó ítélkezési gyakorlata szerint valamely uniós jogi rendelkezés helyes értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem azt a kontextust is figyelembe kell venni, amelybe illeszkedik, valamint azon jogi aktus céljait is, amelynek az a részét képezi. Ezenkívül az uniós jogi rendelkezés keletkezése szintén felfedhet az értelmezése szempontjából releváns tényezőket. [20]

37. Elsősorban, ami az Europol-rendelet 50. cikke (1) bekezdésének *szövegét* illeti, e rendelkezés lényegében azt mondja ki, hogy minden olyan egyén, aki jogszerűtlen adatkezelési művelet eredményeképpen kárt szenvedett, az elszenvedett kárért az EUMSZ 340. cikkel összhangban kártérítésre jogosult az Europoltól (az uniós bíróság előtt), vagy a nemzeti joggal összhangban azon tagállamtól, amelyben a kárt okozó esemény történt (a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróság előtt).

38. Számomra úgy tűnik, hogy e rendelkezés pusztán a szövege alapján nem vezet egyértelmű értelmezéshez a szóban forgó felelősség jellegét illetően.

39. Egyrészt ugyanis a „[…], vagy […]” kifejezés használata e tekintetben nem meggyőző. [21] Ez a kifejezés ugyanúgy utalhat arra, hogy az Europol felelőssége vagylagos az érintett tagállam felelősségéhez képest, vagy arra, hogy a károsult személy megkülönböztetés nélkül fordulhat az érintett intézményhez vagy az érintett tagállamhoz a teljes kár tekintetben.

40. Másrészt az ugyanezen rendelkezés által az EUMSZ 340. cikkre való hivatkozás szintén nem meggyőző, és az ez utóbbi rendelkezésben szereplő, „a tagállamok jogában közös általános elvek[re]” való hivatkozásra tekintettel az összehasonlító értelmezés szükségességéhez vezet, amelyet az alábbiakban a szóban forgó rendelkezés teleologikus értelmezésével összefüggésben fogok elvégezni. [22]

41. Másodsorban, ami a *kontextust* illeti, amelybe az Europol-rendelet 50. cikkének (1) bekezdése illeszkedik, először is megjegyzem, hogy az Europol-rendelet (56) preambulumbekezdése leszögezi, hogy az Europolra az uniós intézményekre, ügynökségekre és szervekre alkalmazandó, szerződéses és a szerződésen kívüli felelősségről szóló általános szabályok vonatkoznak, „a jogszerűtlen adatkezelésre vonatkozó felelősségről szóló szabályok kivételével”. E jogszerűtlen adatkezelést illetően e rendelet (57) preambulumbekezdése nem lehet egyértelműbb, amikor kimondja, hogy „[a]z Europol és a kárt okozó esemény helye szerinti tagállam […] egyetemlegesen felelős”, azzal az indokkal, hogy „[e]lőfordulhat, hogy az érintett személy számára nem egyértelmű, hogy a jogszerűtlen adatkezelés következtében elszenvedett kár az Europol vagy a tagállam intézkedésének a következménye-e”.

[20] 2023. március 16-i Towercast ítélet (C-449/21, EU:C:2023:207, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[21] Ugyanez érvényes az említett rendelkezés más nyelvi változataira is. A jelen indítvány eredeti nyelvének megfelelő francia nyelvi változaton („soit d’Europol […], soit de l’État membre”) kívül ugyanis lásd többek között a görög („είτε εκ μέρους της Ευρωπόλ […], είτε εκ μέρους του κράτους μέλους”), az angol („either from Europol […] or from the Member State”) és az olasz („da Europol […] o dallo Stato membro”) nyelvi változatot.

[22] A két módszer szorosan összefügg (lásd a szakirodalomban: Lenaerts, K., és Gutiérrez-Fons, J. A., Les méthodes d’interprétation de la Cour de justice de l’Union européenne, Bruylant, Brüsszel, 2020, 104. o.).

42. Kétségkívül igaz, hogy – amint arra az Europol emlékeztet – az uniós jogi aktusok preambulumának nincs kötelező hatálya, és arra nem lehet hivatkozni sem az adott jogi aktus rendelkezéseitől való eltérés, sem az e rendelkezések szövegétől nyilvánvalóan eltérő értelmezés céljából.[23] E korlátokon túl azonban a preambulumbekezdések olyan fontos értelmezési elemeknek minősülnek, amelyek rávilágítanak e jogi aktus megalkotójának szándékára.[24]

43. Következésképpen, amennyiben az uniós jogalkotónak az Europol-rendelet (57) preambulumbekezdésében egyértelműen kifejezett azon szándéka, hogy az Europol és az érintett tagállam egyetemleges felelősségének bevezetésével kedvező helyzetbe hozza a károsult személyt, nem ellentétes e rendelet 50. cikkének szövegével, ebből azt a következtetést vonom le, hogy ezt a cikket e preambulumbekezdés fényében lehet (és kell) értelmezni.

44. Ezt a következtetést megerősíti az Europol-rendelet 50. cikkének (2) bekezdése, amely szerint az egyének számára az 50. cikk (1) bekezdésével összhangban megítélt kártérítéssel kapcsolatos végső felelősséget illetően az Europol és a tagállamok között felmerülő jogvitákat az Europol igazgatótanácsa elé kell utalni.

45. Másodszor, ami az Europol azon érvét illeti, amely szerint lényegében az átvételre és a visszafejtésre vonatkozó, az Europol által a fellebbező mobiltelefonjai tekintetében végzett tevékenységek nem tartoznak a „személyes adatok kezelésének” az Europol-rendelet 50. cikke értelmében vett fogalma alá, nem látom be, és az Europol nem fejti ki, hogy a jelen ügyben az Europol által végzett visszafejtési tevékenységek miért ne tartoznának az EUMSZ 88. cikk (2) bekezdésének a) pontja szerinti meghatározás körébe, amely szerint az Europol feladatai magukban foglalhatják „az információk, így különösen a tagállamok vagy harmadik országok hatóságai, illetve az Unión kívüli szervezetek által szolgáltatott információk összegyűjtés[ét], tárolás[át], feldolgozás[át], elemzés[ét] és cseréj[ét]”[25].

46. Harmadsorban, számomra nyilvánvalónak tűnik, hogy az Europol-rendelet egyik *célja* – amint az az (57) preambulumbekezdéséből kitűnik – arra irányul, hogy az Europol és az érintett tagállam egyetemleges felelőssége útján megkönnyítse a helytelen adatkezelés eredményeképpen kárt szenvedett személy számára kártérítési kereset indítását. Ezt az álláspontot a szóban forgó rendelkezés keletkezéstörténete, valamint annak a tagállamok jogában közös általános elvekre tekintettel történő összehasonlító értelmezése is alátámasztja.

[23] Lásd különösen: 2014. június 19-i Karen Millen Fashions ítélet (C-345/13, EU:C:2014:2013, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[24] Lásd: 2022. május 19-i Spetsializirana prokuratura (Szökésben lévő vádlottal szembeni eljárás) ítélet (C-569/20, EU:C:2022:401, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Tájékoztatásul lásd még: *az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság Közös gyakorlati útmutatója az Európai Unió jogszabályainak szerkesztésében részt vevők számára*, Az Európai Unió Kiadóhivatala, Luxembourg, 2015. E dokumentum 10. pontjának címe szerint a preambulumbekezdések „célja [többek között] a rendelkező rész fő rendelkezéseinek tömör indokolása”.

[25] Egyébiránt a személyes adatok Europol által a jelen ügyben történő kezelése a „személyes adat”, a „műveleti vonatkozású személyes adat” és az „adatkezelés” a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. október 23-i (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 295., 39. o.; helyesbítés: HL 2019. L 290., 42. o.) 3. cikkének 1., 2. és 3. pontjában szereplő fogalommeghatározásának körébe is tartozhat. Bár igaz, hogy a 2018/1725 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése szerint az Europol-rendeletnek az előbbi rendelet 98. cikkével összhangban történő kiigazításáig az előbbi rendelet nem alkalmazandó a műveleti vonatkozású személyes adatoknak többek között az Europol általi kezelésére, számomra úgy tűnik, hogy az Europol-rendeletben szereplő *ad hoc* fogalommeghatározások hiányában a szóban forgó fogalommeghatározások a jelen ügyben használhatók értelmezési paraméterekként. Ezenkívül a „személyes adat” és az „adatkezelés” fogalommeghatározása megfelel a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (általános adatvédelmi rendelet) (HL 2016. L 119., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 314., 72. o.; HL 2018. L 127., 2. o.; HL 2021. L 74., 35. o.) 4. cikkének 1. és 2. pontjában szereplő fogalommeghatározásnak, amely rendelet azonban a 2. cikke (2) bekezdésének d) pontja értelmében nem alkalmazandó a személyes adatok kezelésére, ha azt az illetékes hatóságok bűncselekmények megelőzése, nyomozása, felderítése, vagy vádeljárás lefolytatása céljából végzik.

47. E tekintetben, ami először is az Europol-rendelet 50. cikkének keletkezését illeti, megjegyzem, hogy e cikk és az (57) preambulumbekezdés szövege teljes egészében kitűnik a Bizottság eredeti javaslatából,[26] ami megerősíti azt az értelmezést, amely szerint az említett cikk az uniós jogalkotó e preambulumbekezdésben kifejezett azon szándékát ülteti át, hogy az Europol és az érintett tagállam egyetemleges felelősségének egy formáját vezesse be.[27]

48. Ezenkívül az Europol által előadott érvvel ellentétben e rendelkezés alkalmazása nem korlátozódhat az Unió és valamely tagállam által együttesen okozott kárra, mivel ilyen helyzetben véleményem szerint a hatáskörrel rendelkező bíróság feladata a kárt okozó szervezetek vagy személyek felelősségének megállapítása.[28]

49. Másodszor, ami az Europol-rendelet 50. cikke (1) bekezdésének összehasonlító értelmezését illeti, emlékeztetek arra, hogy e rendelkezésnek megfelelően a kárt szenvedett személy „az EUMSZ 340. cikkével összhangban" hivatkozhat az Europol felelősségére, és ez utóbbi cikk második bekezdése a tagállamok jogában közös általános elvekre hivatkozik.[29]

50. E tekintetben számomra úgy tűnik, hogy a tagállamok jogrendjei között megfigyelhető egyfajta konvergencia az egyetemleges felelősség olyan helyzetekben történő fennállását illetően, amikor ugyanazon kár több személynek tudható be.[30] Egyébiránt a polgári jogi felelősség uniós jogi elvei ugyanebbe az irányba mutatnak.[31]

51. Ezenkívül megjegyzem, hogy az adatkezelésre vonatkozó uniós jogtól nem idegen az egyetemleges felelősség mechanizmusa, mivel többek között a 2016/679 rendelet 82. cikkének (4) bekezdése ilyen felelősséget vezet be arra az esetre, ha több adatkezelő érintett ugyanabban az adatkezelésben.[32]

[26] Az Europol-rendelet (57) preambulumbekezdése és 50. cikke ugyanis lényegében az eredeti (2013. március 27-i COM(2013) 173 végleges) bizottsági javaslat (47) preambulumbekezdésének, illetve 52. cikkének felel meg.

[27] Ezzel szemben nem értek egyet a fellebbező által szintén az Europol-rendelet jogalkotási történetére alapított azon érvvel, amely szerint e rendelet nem szorítkozhatott arra, hogy a károsult személy számára a korábbi szabályozás által biztosítottnál alacsonyabb szintű védelmet nyújtson (lásd a jelen indítvány 11. lábjegyzetét). Meggyőzőbbnek találom ugyanis az Europol álláspontját, amely szerint azt, hogy a korábbi szabályozásban az érintett tagállamnak az adatok tárolásából vagy kezeléséből eredő károkért való kizárólagos felelőssége szerepelt, az Europol tevékenysége tekintetében is, az indokolta, hogy e szabályozás idején (vagyis a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt) az uniós bíróság hatásköre nem terjedt ki az Europol tevékenységére.

[28] Azzal, hogy – amint arra az Europol emlékeztet – az ítélkezési gyakorlat szerint az uniós bíróságnak a határozat meghozatala előtt meg kell várnia, hogy a nemzeti bíróság döntsön (lásd: 1967. július 14-i Kampffmeyer és társai kontra Bizottság ítélet, 5/66, 7/66, 13/66–16/66 és 18/66–24/66, nem tették közzé, EU:C:1967:31, 266. pont). Ezt a jelen indítvány 33. lábjegyzetében részletesebben kifejtem.

[29] Hasonlóképpen, az Europol-rendelet 49. cikke kimondja, hogy az Europol „a tagállamok jogában foglalt közös, általános elveknek megfelelően" megtéríti a szervezeti egységei vagy alkalmazottai által feladataik ellátása során okozott kárt.

[30] Példaként a Bürgerliches Gesetzbuch (német polgári törvénykönyv) 840. §-ára, az Αστικού Κώδικα (görög polgári törvénykönyv) 926. cikkére és a codice civile (olasz polgári törvénykönyv) 2055. cikkére hivatkozom. Úgy tűnik, hogy ezt a lehetőséget a *common law* rendszerekben is figyelembe veszik (lásd: Van Dam, C., „Causation", *European Tort Law*, Oxford, 2013, 331. o.). Lásd még ebben az értelemben a polgári jogi felelősség reformjára vonatkozó tervezet 1265. cikkét a francia jogrendben, ahol mindenesetre úgy tűnik, hogy már létezik egy, az egyetemleges felelősségre vonatkozó, bírói úton bevezetett – úgynevezett *in solidum* – kötelezettség (a szakirodalomban lásd: Ligüerre, C. G., „Responsabilité solidaire et canalisation de la responsabilité", *Revue des contrats*, 4. szám, 2019, 252. o.).

[31] Ilyen elvet ír elő többek között a polgári jogi felelősség európai jogi elveinek 9:101. cikke (lásd: European Group on Tort Law, *Principles of European Tort Law. Text and Commentary*, SpringerWienNewYork, 2005, 206. o.).

[32] Ez a rendelkezés előírja, hogy ha több adatkezelő vagy több adatfeldolgozó vagy mind az adatkezelő, mind az adatfeldolgozó érintett ugyanabban az adatkezelésben, és felelősséggel tartozik az adatkezelés által okozott károkért, minden egyes adatkezelő vagy adatfeldolgozó az érintett tényleges kártérítésének biztosítása érdekében egyetemleges felelősséggel tartozik a teljes kárért, az az személy pedig, aki teljes kártérítést fizetett az elszenvedett kárért, e rendelet 82. cikkének (5) bekezdése alapján visszaigényelheti a többi adatkezelőtől a kártérítésnek azt a részét, amely megfelel a károkozásért viselt felelősségük mértékének. E rendelkezés alkalmazása a jelen ügyben az említett rendelet 2. cikke (2) bekezdésének d) pontja értelmében kizárt.

52. E következtetést nem teszi kétségessé az ítélkezési gyakorlatban kialakított azon elv, amely szerint az Unió és a tagállam párhuzamos felelőssége esetén az állítólagosan sérelmet szenvedett magánszemélyeknek először a nemzeti bíróság előtt kell eljárást indítaniuk.[33] Noha ugyanis ez az elv alkalmazandó az együttes felelősség jellemezte helyzetekre, az egyetemleges felelősség jellemezte helyzetekre való alkalmazása megfosztaná a hatékony érvényesüléstől.

53. Összegzésképpen, véleményem szerint a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor kizárta, hogy az Europol-rendelet (57) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 50. cikkének (1) bekezdése az Europol és az érintett tagállam egyetemleges felelősségének rendszerét vezeti be az Europol vagy e tagállam intézkedésének következményét jelentő jogszerűtlen adatkezelés eredményeképpen elszenvedett kár tekintetében.

54. Azt javaslom tehát, hogy a Bíróság adjon helyt a fellebbezés első jogalapjának.

55. Következésképpen a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni annyiban, amennyiben az kizárólag azzal az indokkal zárta ki a fellebbező által hivatkozott kár és az Europol esetleges magatartása közötti okozati összefüggést, hogy egy bizonyos időszakban mind az Europolnak, mind pedig a szlovák hatóságoknak birtokában voltak a szóban forgó mobiltelefonokon szereplő adatok.

56. Mindemellett megjegyzem, hogy ahhoz, hogy meg lehessen állapítani az Europolnak az okozott kárért való egyetemleges felelősségét, bizonyítani kell még különösen az állítólagos magatartás és az e kár közötti okozati összefüggés fennállását.[34] Az egyetemleges felelősség fennállásához ugyanis az szükséges, hogy a különböző kárt okozó események alkalmasak legyenek az állítólagos kár okozására, függetlenül attól, hogy mely incidens volt az esemény közvetlen és meghatározó oka.[35]

57. Márpedig kétségtelenül igaz, hogy a jelen ügyben ezen okozati összefüggés fennállása alkotja a fellebbezés második, harmadik, negyedik és hatodik jogalapja keretében kifejtett érvek vezérfonalát.

58. Mivel azonban a megtámadott ítéletben a Törvényszék lényegében az Europol magatartása és az állítólagos kár közötti „kizárólagos” okozati összefüggés hiányának megállapítására szorítkozott, és ez az elemzés nem teszi lehetővé az egyetemleges felelősséggel járó helyzetben megkövetelt okozati összefüggés fennállásának értékelését, véleményem szerint abban az esetben, ha a Bíróság elfogadná azt a javaslatomat, hogy adjon helyt az első jogalapnak, a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni, és az ügyet az első fokon előterjesztett első kereseti kérelmet

[33] Pontosabban a hatvanas évekből eredő ítélkezési gyakorlatban az uniós bíróság kimondta, hogy amikor két kártérítési kereset alapját ugyanazon kár képezi, amelyek közül az egyiket valamely tagállammal szemben egy nemzeti bírósághoz, a másikat az Unióval szemben az uniós bírósághoz nyújtották be, szükséges lehet megvárni a nemzeti bíróságnak a tagállam esetleges felelősségére vonatkozó döntésének meghozatalát azon kár összegének meghatározása előtt, amelyért az Uniót teszik felelőssé, annak elkerülése érdekében, hogy a felperest két különböző bíróság eltérő döntése folytán elégtelenül vagy túlzott mértékben kártalanítsák (lásd: 1967. július 14-i Kampffmeyer és társai kontra Bizottság ítélet, 5/66, 7/66, 13/66–16/66 és 18/66–24/66, nem tették közzé, EU:C:1967:31; 1967. november 30-i Becher kontra Bizottság ítélet 30/66, EU:C:1967:44; 2006. december 13-i É.R. és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-138/03, EU:T:2006:390, 42. pont). A szakirodalomban lásd: Lenaerts, K. és társai, *EU Procedural Law*, Oxford University Press, 2014, 506. és 507. o.

[34] Számomra úgy tűnik, hogy a tagállamok nemzeti jogrendjei egyetemleges felelősség esetén még az okozati összefüggés uniós jogban fennálló sajátos fogalmának hiányában is (lásd: Van Dam, C., *European tort law*, Oxford, 2013, 321. o.; Gutman, K., „The non-contractual liability of the European Union: principle, practice and promise”, *Research handbook on EU tort law*, 2017, 26–60. o., különösen az 57. o.) megkövetelik ezt az elemet (lásd többek között: Infantino, M., és Zervogianni, E., „Causation in European Tort Law”, *The American Journal of Comparative Law*, Cambridge, 2017, 652. és 653. o.).

[35] E tekintetben meg kell állapítani, hogy sem az EUMSZ 340. cikk második bekezdése, sem az egyetemleges felelősségre vonatkozó, a tagállamok jogában közös általános elvekből következő elvek nem teszik lehetővé valamely uniós intézmény vagy szerv felelősségének megállapítását ez utóbbi magatartása és a feltételezett kár közötti okozati összefüggés hiányában.

illetően vissza kell utalni a Törvényszék elé annak érdekében, hogy az határozzon az okozati összefüggés kérdéséről az egyetemleges felelősség keretében, valamint adott esetben az Unió és intézményei vagy szervei szerződésen kívüli felelősségére vonatkozó egyéb feltételekről. [36]

59. Ugyanakkor arra az esetre, ha a Bíróság nem értene egyet az általam javasolt megoldással, az alábbiakban a fellebbezés többi jogalapját is megvizsgálom. [37]

b) A nyomozási iratanyag tartalmára irányadó nemzeti jog téves értelmezésére alapított második jogalapról

60. Második jogalapjával a fellebbező azt állítja, hogy a nyomozási iratanyag tartalmát meghatározó nemzeti szabályokkal [38] ellentétben a 2018. október 23-i jegyzőkönyv nem képezte részét a rá vonatkozó nyomozási iratanyagnak, ami ennélfogva befolyásolja annak megbízhatóságát.

61. A megtámadott ítéletben a Törvényszék a 2018. október 23-i jegyzőkönyvre támaszkodott annak megállapítása érdekében, hogy ettől az időponttól kezdve nem az Europol volt az egyetlen olyan szervezet, amelynek birtokában voltak a szóban forgó mobiltelefonokon található adatok, mivel a szlovák hatóságok is rendelkeztek ezekkel az adatokkal. [39]

62. E jegyzőkönyv hitelességének a fellebbező általi vitatására válaszul a Törvényszék megállapította, hogy e dokumentum büntetőeljárási iratanyagba való felvételének esetleges hiánya önmagában nem járhat következményekkel annak hitelességére nézve, és hogy a fellebbező nem hivatkozott az említett jegyzőkönyv megváltoztatott voltára. [40]

63. E tekintetben számomra úgy tűnik, hogy a fellebbező azon érve, amely az iratanyag tartalmára vonatkozó – és az iratanyagban szereplő dokumentumok hitelességét egyébként nem érintő – nemzeti szabályok esetleges megsértésére vonatkozik, hatástalan, mivel nem elegendő annak bizonyításához, hogy a Törvényszék hibát követett el a 2018. október 23-i jegyzőkönyv érvényességének értékelése során, és még kevésbé annak bizonyításához, hogy a Törvényszék elferdítette ezt a bizonyítékot azáltal, hogy nem vette figyelembe a fellebbező által az elsőfokú eljárásban hivatkozott nemzeti szabályozást. Meg kell ugyanis különböztetni egyrészt azt, hogy e jegyzőkönyv esetleg nem felel meg az iratanyag tartalmára vonatkozó nemzeti szabályoknak, ami

[36] Lásd a jelen indítvány 34. pontját.

[37] Megjegyezve, hogy amennyiben a Bíróság követi azt a javaslatomat, hogy adjon helyt az első jogalapnak, a második, a harmadik és a negyedik jogalap hatástalan, mivel a Törvényszéknek mindenképpen felül kell vizsgálnia az okozati összefüggés fennállására vonatkozó értékelését.

[38] A 618/2005. sz. szlovák igazságügyi minisztériumi rendeletben foglalt szabályok.

[39] Lásd a megtámadott ítélet 68. és 84. pontját. A Törvényszék e dokumentum bizonyító erejét a bizonyítékok szabad értékelésének elve alapján, valamint az ítélkezési gyakorlatában (tudniillik a 2018. december 13-i Iran Insurance kontra Tanács ítéletben, T-558/15, EU:T:2018:945, 153. és 154. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) felidézett elemek figyelembevételével értékelte (lásd a megtámadott ítélet 80. pontját), megállapítva, hogy a szóban forgó jegyzőkönyv pontosan feltüntette az Europol alkalmazottja által a NAKA alkalmazottjának átadott iratokat és adatokat, az aktát, amelyhez az iratok és adatok kapcsolódtak, az átadásuk módját, a szóban forgó alkalmazottak minőségét és az átadás időpontját (lásd a megtámadott ítélet 79–81. pontját).

[40] Lásd különösen a megtámadott ítélet 71. és 77. pontját. Egyébiránt a Törvényszék rámutatott, hogy ugyanezen jegyzőkönyv a NAKA hivatalos fejlécével ellátott papíron készült, azonosított aktára vonatkozott, azt a NAKA egy név szerint azonosított alkalmazottja keltezéssel látta el és aláírta, valamint jelezte, hogy az érintett merevlemezt az Europol egyik, szintén név szerint azonosított alkalmazottjától veszi át (a megtámadott ítélet 76. pontja), amely körülményeket a fellebbező nem vitatja.

adott esetben érintené az említett jegyzőkönyvnek mint ezen iratanyag részének az érvényességét,[41] másrészt pedig ugyanezen jegyzőkönyv létezését (és így hitelességét), és a jelen ügyben fennálló esetleges bizonyító erejét.

64. Hasonlóképpen, tekintettel arra, hogy a fellebbező által a szóban forgó jegyzőkönyv bizonyító erejének csorbítása érdekében hivatkozott nemzeti szabályozás nyilvánvalóan nem releváns, a megtámadott ítélet indokolásának e tekintetben fennálló hiányosságára alapított, a fellebbező által egyébként felhozott érvnek nem lehet helyt adni.

65. Azt javaslom tehát, hogy a Bíróság a fellebbezés második jogalapját utasítsa el.

c) Az első fokon előterjesztett első kereseti kérelmet illetően az okozati összefüggés értékelése során elkövetett ténybeli hibákra alapított harmadik jogalapról

66. Harmadik jogalapjával a fellebbező elsősorban arra hivatkozik, hogy a 2018. október 23-i jegyzőkönyv (amelynek hitelességét egyébiránt vitatja) csak az adatok megszerzése és kinyerése formájában megjelenő „előzetes eredmények” megküldését tanúsítja, ami nem bizonyítja, hogy a jelen eljárás tárgyát képező „közléseket” is átadták.[42]

67. E tekintetben megjegyzem, hogy a megtámadott ítélet 68. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a fent említett jegyzőkönyv időpontjában már nem az Europol volt az egyetlen szervezet, amelynek a birtokában voltak a vitatott adatok, amelyek ettől az időponttól kezdve hozzáférhetők voltak a szlovák hatóságok számára.[43]

68. Márpedig számomra úgy tűnik, hogy az Europol által a szlovák hatóságoknak megküldött adatok pontos tartalmával kapcsolatban a fellebbező által felvetett kétségek, valamint a 2018. október 23-i jegyzőkönyvben szereplő „előzetes eredmények” kifejezés Törvényszék általi értelmezésével való egyet nem értése nem elegendő annak bizonyításához, hogy olyan ténybeli vagy értékelési hibák állnak fenn, amelyek a bizonyítékok Törvényszék általi elferdítésével járnának.

69. Másodsorban a fellebbező előadja, hogy a Törvényszék nem bizonyította, hogy az Europolnak visszafejtett formában soha nem álltak rendelkezésére a vitatott közlések,[44] hogy még a titkosított formában történő kiszivárogtatás is okozhatta volna az állítólagos kárt azt követően, hogy a

[41] Egyébiránt megjegyzem, hogy a Szlovák Köztársaság beavatkozási beadványában cáfolja a fellebbező azon érvét, amely szerint a szóban forgó jegyzőkönyvnek a nemzeti szabályozás szerint a nyomozási iratanyag részét kellett volna képeznie, kifejtve, hogy ez utóbbi szabályozásnak megfelelően bizonyos eljárási iratok nem szerepelnek az eredeti nyomozási aktában, hanem ezen akta egy másik példányában őrzik azokat.

[42] A fellebbező hozzáteszi, hogy a mobiltelefonoknak a megtámadott ítélet 67. pontjában említett visszaszolgáltatása e tekintetben szintén nem releváns, mivel nem e mobiltelefonokat, hanem az azokon szereplő adatokat kell figyelembe venni. Egyébiránt az, hogy a szlovák ügyészség 2019. április 1-jétől rendelkezett a vitatott közlésekkel, nem jelenti azt, hogy ezen adatok hozzáférhetővé tétele ez utóbbitól származott volna.

[43] Amit a fellebbező által hivatkozott azon tény is megerősített, hogy a szlovák bűnüldöző hatóságok 2019. április 1-jén felhasználták a vitatott adatokat.

[44] E tekintetben a fellebbező vitatja a Törvényszék azon megállapítását, amely az Europol egyik alkalmazottjának egy szlovák büntetőbíróság előtt tett tanúvallomásából következik (lásd a megtámadott ítélet 82. pontját), amely szerint az Europol a mobiltelefonok adatainak titkosított formában történő „megszerzésére és kinyerésére” szorítkozott, és az adatokat a szlovák hatóságok fejtették vissza (lásd a megtámadott ítélet 87. pontját). A fellebbező szerint az Europol által végzett ilyen megszerzési és kinyerési műveletek fájlok és kapcsolódó jelszavak letöltését is magukban foglalták, ami könnyen lehetővé tette bárki számára a szóban forgó adatok visszafejtését.

közléseket egy arra nem jogosult harmadik személy visszafejti,[45] és hogy a jelen ügyben a visszafejtés különösen könnyű lett volna, tekintettel arra, hogy az Europol már kinyerte a fájlokat és a kapcsolódó jelszavakat.

70. Márpedig, bár nem zárható ki – amint azt a fellebbező állítja –, hogy a vitatott adatokat még titkosított formában is ki lehetett szivárogtatni, a fellebbező nem terjesztett elő egyetlen olyan bizonyítékot vagy valószínűsítő körülményt sem, amely arra engedne következtetni, hogy ilyen kiszivárogtatásra akkor került sor, amikor a szóban forgó mobiltelefonok az Europol rendelkezésére álltak,[46] és még kevésbé, hogy a Törvényszék azon értékelése, amely szerint nem a titkosított adatok szolgáltak a vitatott közlések kiszivárogtatásának forrásául, a bizonyítékok elferdítésén alapul.[47]

71. Harmadsorban, a fellebbező megismétli azt az állítást, amely szerint a 2018. október 23-i jegyzőkönyvet visszadátumozták, és amelyet a Törvényszék elutasított, megállapítva, hogy ahhoz semmilyen bizonyítékkezdemény nem kapcsolódik,[48] anélkül hogy a fellebbező olyan további elemeket terjesztene elő, amelyekből arra lehetne következtetni, hogy a Törvényszék elferdítette a tényeket.[49]

72. Negyedsorban a fellebbező hozzáteszi, hogy a szóban forgó mobiltelefonokat bíróság vagy független közigazgatási szerv előzetes hozzájárulása nélkül adták át megszerzés és kinyerés céljából, ami bizonyítja az okozati összefüggés fennállását.

73. E tekintetben nehezen tudom elképzelni, hogy a vitatott adatok megszerzésére és kinyerésére vonatkozó szabályok esetleges megsértése önmagában hogyan bizonyíthatná e megszerzés vagy kinyerés és ezen adatok nyilvánosságra történő kiszivárgása közötti összefüggés fennállását.[50]

74. Az a tény ugyanis, hogy a vitatott adatokat az Europol megküldte a szlovák hatóságoknak, véleményem szerint elegendő az ezen adatok kiszivárgása és az Europol magatartása közötti „kizárólagos” okozati összefüggés megszakításához, függetlenül attól, hogy az Europol titkosított vagy visszafejtett formában is rendelkezett az említett adatokkal, valamint az esetleges visszafejtés szintjétől.[51]

[45] E tekintetben a fellebbező az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapra is hivatkozik, amennyiben a Törvényszék nem fejtette ki, hogy azokat az adatokat, amelyek titkosított formában kiszivároghattak, harmadik személy miért ne fejthette volna vissza. Számomra mindazonáltal úgy tűnik, hogy a jelen ügyben a Törvényszék a jogilag megkövetelt módon kifejtette, hogy álláspontja szerint az Europol nem felelős, amennyiben visszafejtett formában nem rendelkezett a vitatott közlésekkel, és az, hogy ez az állítás megalapozott-e, az indokolás megalapozottságára vonatkozó kérdés.

[46] A fellebbező érve tehát a spekuláció területére korlátozódik. Egyébiránt a fellebbező maga is elismeri, hogy nehéz megállapítani, hogy a kárért való felelősség az Europolt vagy az érintett tagállamot terheli-e, és ezért e két jogalany egyetemleges felelőssége mellett érvel (lásd a fellebbezés első és ötödik jogalapját).

[47] Pontosítani kell, hogy ha bizonyítást nyerne, hogy az Europolnak a vitatott közlések visszafejtett formában soha nem álltak rendelkezésére, ez arra utaló jelentős valószínűsítő körülményt képezne, hogy nem áll fenn „nem kizárólagos” okozati összefüggés az Europol magatartása és az állítólagos kár között, ami az Europol egyetemleges felelőssége keretében is ezen okozati összefüggés fennállásának kizárásához vezethetne. Véleményem szerint azonban ténybeli értékelésről van szó, amelyet eleve a Törvényszéknek kell elvégeznie.

[48] A megtámadott ítélet 74. és 75. pontja.

[49] A fellebbező nem fejti ki, hogy hogyan nyerték volna ki a szóban forgó két mobiltelefon adatait a 2018. október 23-i jegyzőkönyvet követően, ahogy egyébként azt sem állítja, hogy ezt az állítólagos megváltoztatást büntetőbíróság előtt vitatta volna. Hasonlóképpen, az a tény, hogy az ellenérdekű fél csak a 2018. október 23-i jegyzőkönyvről készült fényképet mutatott be, nem elegendő annak bizonyításához, hogy e jegyzőkönyvet visszadátumozták, és még kevésbé sem elegendő annak bizonyításához, hogy a Törvényszék azáltal, hogy ezt nem állapította meg, elferdítette ezt a bizonyítékot.

[50] Lásd még a jelen indítvány 63. pontját.

[51] A szóban forgó adatoknak az Europol és a szlovák hatóságok közötti megosztásától kezdve ugyanis nem állapítható meg, hogy kizárólag az Europol rendelkezett a szóban forgó mobiltelefonokkal és az azokon található átiratokkal, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 64. és 65. pontjában rögzítette.

75. Azt javaslom tehát, hogy a Bíróság a fellebbezés harmadik jogalapját utasítsa el.

d) A negyedik, a bizonyításfelvétellel kapcsolatban az indokolási kötelezettség megsértésére és téves jogalkalmazásra, a bizonyítékok elferdítésére és a védelemhez való jog megsértésére alapított jogalapról

76. Negyedik jogalapjának első részében a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék nem indokolta meg azon megállapítását, amely szerint nem tekinthető úgy, hogy az Europol-rendelet 50. cikkének (1) és (2) bekezdése egyetemleges felelősséget alapoz meg, valamint megsértette a bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat.

77. Márpedig a jelen indítvány 24–53. pontjában elvégzett elemzésből kitűnik, hogy a Törvényszék indokolása lehetővé tette a fellebbező számára, hogy megértse azokat az okokat, amelyek miatt a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az Europol-rendelet 50. cikke nem alapoz meg az egyetemleges felelősséget, és lehetővé tette, hogy érveket fogalmazzon meg ezen okokkal szemben. Véleményem szerint a Bíróság számára is lehetővé teszi a felülvizsgálati jogkörének gyakorlását.

78. Negyedik jogalapjának második részében a fellebbező lényegében azzal érvel, hogy a Törvényszék megfordította a bizonyítási terhet azáltal, hogy első fokon a fellebbezőre hárította annak bizonyítását, hogy az információk az Europol szervezeti egységeitől szivárogtak ki.

79. A megtámadott ítéletben a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbező nem bizonyította az állítólagos kár és az Europol esetleges magatartása közötti okozati összefüggést, és hogy ez elegendő az Europol EUMSZ 340. cikk értelmében vett felelősségének kizárásához.

80. Márpedig véleményem szerint a Törvényszék főszabály szerint helyesen végezte értékelését azon állandó ítélkezési gyakorlat fényében, amely szerint az Unió szerződésen kívüli felelősségére hivatkozó félnek kell meggyőző bizonyítékokat előterjesztenie a szóban forgó intézmény magatartása és az állítólagos kár közötti kellően közvetlen okozati összefüggés fennállására vonatkozóan.[52]

81. Negyedik jogalapjának harmadik részében a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék nem vette figyelembe bizonyítékként az őt érintő nemzeti bűnügyi nyomozás iratanyagát, valamint a szlovák igazságügyi minisztérium ezen iratanyag tartalmát megállapító rendeletét.[53] A fellebbező lényegében megismétli a második jogalap keretében előadott azon érvet, amely szerint e rendelet előírásainak megfelelően a 2018. október 23-i jegyzőkönyvnek szerepelnie kell az őt érintő bűnügyi nyomozás iratanyagában.

[52] Lásd különösen: 2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet (C-45/15 P, EU:C:2017:402, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ez a következtetés, amely az okozati összefüggéssel kapcsolatos bizonyítási teher általános jellegű – kártérítési keresetre vonatkozó bármely eljárásban alkalmazott – értékelésére vonatkozik, nem érinti az Europol felelősségének jellegére vonatkozó, az első és az ötödik jogalap keretében végzett értékelést. Ha ugyanis a Bíróság – amint azt a jelen indítvány 24–54. pontjában javaslom – arra a következtetésre jut, hogy a jelen ügyben az Europol az érintett tagállammal egyetemleges felelősséggel tartozik, ebből az következik, hogy a Törvényszék, miközben téves bizonyítási követelményt alkalmazott (megkövetelve az Europol általi adatkezelés és az állítólagos kár közötti „kizárólagos” okozati összefüggés bizonyítását), jogosan hárította az elsőfokú eljárás felperesére az okozati összefüggésre vonatkozó bizonyítási terhet.

[53] Bár a fellebbező ezt nem pontosítja, valószínűleg a második jogalap keretében hivatkozott 618/2005. sz. rendeletre utal.

82. E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy – amint arra a második jogalap elemzése keretében rámutattam – a fellebbezőnek az iratanyag tartalmára vonatkozó nemzeti szabályok esetleges megsértésére alapított érve nem releváns, mivel az, hogy e jegyzőkönyv esetleg nem felel meg az iratanyag tartalmára vonatkozó nemzeti szabályoknak, nem befolyásolja az említett jegyzőkönyvnek a jelen ügyben fennálló bizonyító erejét. [54]

83. Azon érvet illetően, amely szerint az, hogy az Europol csak a 2018. október 23-i jegyzőkönyvről készült fényképet nyújtott be, azt bizonyítja, hogy az Europol nem rendelkezett e jegyzőkönyvvel, és azt a szlovák hatóságoktól a bírósági eljárás keretében kapta meg, meg kell állapítani, hogy – amint azt a fellebbező kifejti – ügyvédjének „meggyőződéséről" van szó, amelyet semmilyen valószínűsítő körülmény vagy bizonyíték nem támaszt alá. [55]

84. Negyedik jogalapjának negyedik részében a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy megsértette a védelemhez való jogát, mivel a 2021. június 30-i tárgyaláson nem fejthette ki álláspontját a 2018. október 23-i jegyzőkönyv visszadátumozásáról. Anélkül, hogy a fellebbező ezt kifejezetten pontosítaná, úgy tűnik, hogy a kontradiktórius eljárás elvének megsértésére hivatkozik.

85. A fellebbező azonban nem fejti ki, hogy melyek azok az érvek és körülmények, amelyekre hivatkozhatott volna, ha a védelemhez való jogát tiszteletben tartották volna, sem pedig azt, hogy a kontradiktórius eljárás elvének állítólagos megsértése hiányában érvei módosíthatták volna a jogvita megoldását. [56]

86. Egyébiránt a megtámadott ítélet 74–78. pontjában a Törvényszék állást foglalt a fellebbezőnek az ezen állítólagos visszadátumozással kapcsolatos érveiről, megjegyezve többek között azt, hogy ezeket az érveket semmilyen bizonyítékkezdemény nem támasztotta alá, és hogy a fellebbező a válasz szakaszában nem állította, hogy a 2018. október 23-i jegyzőkönyvet vagy annak másolatát megváltoztatták volna.

87. A fellebbező ugyanis annak megállapítására szorítkozik, hogy mindeddig nem tudjuk, hogy a 2018. október 23-i jegyzőkönyv eredeti példánya hol található, hogy az nem szerepel azon ügy bírósági iratanyagában, amelyből állítólag származik, és hogy egy másik büntetőeljárásból származó dokumentumokból kitűnik, hogy e jegyzőkönyvnek legalább két külön példánya létezik.

88. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a bizonyítékok szabad mérlegelésének a Bíróság ítélkezési gyakorlatában rögzített elve szerint a bizonyítékok bizonyító erejének meghatározása Törvényszék mérlegelési jogkörébe tartozik, [57] e bizonyítékok elferdítése esetének kivételével, amelynek a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése, [58] ami véleményem szerint a jelen ügyben nem áll fenn.

89. Azt javaslom tehát, hogy a Bíróság a fellebbezés negyedik jogalapját utasítsa el.

[54] Lásd a jelen indítvány 63. pontját.

[55] Ugyanez vonatkozik a fellebbező azon állítására, amely szerint a szóban forgó jegyzőkönyv tartalmát megváltoztatták, amit semmilyen körülmény nem támaszt alá (lásd a jelen indítvány 49. lábjegyzetét).

[56] Lásd ebben az értelemben: 2004. október 29-i Ripa di Meana kontra Parlament végzés (C-360/02 P, EU:C:2004:690, 36. pont).

[57] Lásd ebben az értelemben: 2020. október 22-i EKETA kontra Bizottság ítélet (C-273/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:852, 69. pont).

[58] Lásd: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet (C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

3. A fellebbező nevének a „maffialistákra” való felvétele következtében elszenvedett nem vagyoni kárra vonatkozó jogalapokról (az első fokon előterjesztett második kereseti kérelem)

a) Az ötödik, az Europol helytelen adatkezelés miatti felelősségének minősítésével kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított jogalapról

90. Ötödik jogalapjával, amely teljes egészében az első jogalapra hivatkozik, a fellebbező lényegében azt kifogásolja, hogy a Törvényszék az Europol-rendelet (57) preambulumbekezdése kötelező jellegének figyelmen kívül hagyásával kizárta, hogy az Europol és az érintett tagállam egyetemlegesen lenne felelős a jogszerűtlen adatkezelésből eredő károkért.

91. Amint az az első jogalap elemzéséből kitűnik,[59] a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor kizárta, hogy az Europol-rendelet (57) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 50. cikkének (1) bekezdése az Europol és az érintett tagállam egyetemleges felelősségének rendszerét vezeti be az Europol vagy e tagállam általi jogszerűtlen adatkezelés miatt elszenvedett kár tekintetében.

92. Mindemellett megjegyzem, hogy ami a második kereseti kérelmet illeti, a Törvényszék a megtámadott ítélet 102. pontjában megállapította, hogy a fellebbező semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő annak alátámasztására, hogy a „maffialistákat”, amelyekre a nevét felvették, valamely uniós intézmény, és különösen az Europol állította volna össze és vezette volna.

93. Véleményem szerint a Törvényszék téves jogalkalmazása nem alkalmas e megállapítás megkérdőjelezésére, amennyiben azt nem kérdőjelezik meg a hatodik jogalap keretében előadott érvek, amit az alábbiakban fogok megvizsgálni.

94. E körülmények között azt javaslom, hogy a Bíróság a fellebbezés ötödik jogalapját mint hatástalant utasítsa el.

b) Az első fokon előterjesztett második kereseti kérelmet illetően az okozati összefüggés értékelése során elkövetett ténybeli hibákra alapított hatodik jogalapról

95. Hatodik jogalapjával a fellebbező lényegében arra hivatkozik, hogy semmi nem tette lehetővé az Europol számára, hogy kapcsolatot teremtsen közte és az úgynevezett „maffialisták” között.

96. Mindazonáltal, amint arra a Törvényszék rámutatott, az Europol a 2019. január 13-i jelentésében[60] annak jelzésére szorítkozott, hogy többek között a fellebbező neve „közvetlenül kapcsolódik az *úgynevezett maffialistákhoz* és a *Panama-iratokhoz*”, anélkül hogy a fellebbezőt bármilyen listára felvette volna, és megállapította, hogy az e jelentést megelőző újságcikkek már beszámoltak a fellebbező esetleges maffiakapcsolatairól.[61]

97. Ezt a megállapítást nem teszik kétségessé meg a fellebbező érvei, amelyek lényegében annak előadására szorítkoznak, hogy az Europol nem fejtette ki, hogy mely okból hozta kapcsolatba a fellebbezőt a „maffialistákkal”, és hogy az Europol e magatartással megsértette az arányosság elvét, mivel a „maffialisták vezetéséhez való jognak” nincs semmilyen alapja a nemzeti vagy az uniós jogban.

[59] Lásd a jelen indítvány 33–53. pontját.

[60] Lásd a jelen indítvány 11. pontját.

[61] A megtámadott ítélet 107. pontja.

98. A fellebbező ugyanis ezekkel az érvekkel abból a nem bizonyított előfeltevésből indul ki, hogy ténylegesen az Europol vette fel ezekre a „maffialistákra”, anélkül, hogy megkérdőjelezné a Törvényszék által a megtámadott ítélet 102. pontjában tett azon megállapítást, amely szerint a fellebbező semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő annak alátámasztására, hogy a „maffialistákat”, amelyekre a nevét felvették, valamely uniós intézmény, és különösen az Europol állította volna össze és vezette volna.

99. Azt javaslom tehát, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezés hatodik jogalapját, és következésképpen az elsőfokú eljárásban előterjesztett második kereseti kérelemre vonatkozó jogalapokat illetően utasítsa el a fellebbezést.

B. Az első fokon előterjesztett keresetről

100. Amint az a fenti elemzésből kitűnik, azt javaslom, hogy a Bíróság az első fokon előterjesztett első kereseti kérelem tekintetében helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, az első fokon előterjesztett második kereseti kérelmet illetően pedig utasítsa el a fellebbezést.

101. Az Európai Unió Bírósága alapokmányának 61. cikke értelmében, ha a Bíróság a Törvényszék határozatát hatályon kívül helyezi és a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti.

102. Véleményem szerint a jelen ügyben nem ez a helyzet.

103. Úgy vélem ugyanis, hogy a Törvényszék általi téves jogalkalmazás, amennyiben a Törvényszék tagadta az Europol és az érintett tagállam – az Europol vagy e tagállam intézkedése következtében történő jogszerűtlen adatkezelés következtében elszenvedett kárért való – egyetemleges felelősségének fennállását, a Törvényszék általi új ténybeli értékelést tesz szükségessé az Europol magatartása és a fellebbező által hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállására,[62] és adott esetben az Unió és intézményei vagy szervei szerződésen kívüli felelősségére vonatkozó egyéb feltételek fennállására vonatkozóan.[63]

C. A költségekről

104. Tekintettel a javaslatomra, hogy az ügyet a Bíróság utalja vissza a Törvényszék elé, a felek fellebbezési eljárással kapcsolatos költségeiről jelenleg nem kell határozni a Bíróság eljárási szabályzata 137. cikkével összhangban, amelyet a fellebbezési eljárásban e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében kell alkalmazni.

[62] Amint azt a jelen indítvány 56–58. pontjában kifejtettem ugyanis, az egyetemleges felelősség fennállása nem a felelős személyek egyikének magatartása és az állítólagos kár közötti, a közös szabályok szerinti „kizárólagos” okozati összefüggés fennállását jelenti (amint azt a Törvényszék a jelen ügyben vizsgálta), hanem azt, hogy a kárt okozó különböző események alkalmasak az állítólagos kár előidézésére.

[63] Lásd a jelen indítvány 34. pontját.

VII. Végkövetkeztetések

105. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság:

– az első kereseti kérelmet illetően helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszékének 2021. szeptember 29-i Kočner kontra Europol ítéletét (T-528/20, nem tették közzé, EU:T:2021:631);

– az ügyet az első kereseti kérelemről való érdemi határozathozatal céljából utalja vissza a Törvényszék elé,

– a fellebbezést az ezt meghaladó részében utasítsa el;

– ne határozzon a költségekről.